

Fragment De bodemschat

‘Goed-blub-middág!’

Jannes buigt zich voorover en roept: ‘Hallo, hallo?’

‘Ben ik goed verstaanbaar bovenin?’

‘Heel goed!’

‘Ah, goeiemiddag, ik ben de wadpier. Fijn dat je me kunt horen, want ik voel me hier veel fijner dan bovengronds.’

‘Is die zandspaghetti van jou?’

‘Spagwattes?’

‘Die eh... sliertjes zand, zijn die van jou?’

‘O, dat! Ja, als het eb is en de zee zich terugtrekt, zie je mijn drollen tevoorschijn komen en die lijken sprekend op mij!’

Met een vies gezicht ruikt Fien aan haar hand.

‘Nou ja, drollen... ik poep zand. Ik eet hele kleine planktonnetjes die in het zand zitten en wat ik niet kan gebruiken poep ik weer uit.’

‘O, gelukkig,’ zucht Fien.

‘Zal ik je mijn huis laten zien? Begrijp je meteen hoe het komt dat ik op mijn drollen lijk.’

‘Dat is goed,’ zegt Jannes, ‘maar gaat er niks kapot als we graven?’

‘O, maar je hoeft niet te graven, hoor. Teken maar gewoon een hoofdletter U in het zand.’

Jannes schuift een stukje achteruit en maakt met zijn wijsvinger een grote letter U.

‘Heel goed, je hebt mijn huis getekend! Trek nu maar een lijntje aan de bovenkant van de U. Ja, goed zo, dat is de grond waar jij overheen kunt lopen als het eb is. Mij zie je niet, want ik leef in de hoofdletter eronder. Ik eet zand met de ene kant en ik poep zand met de andere kant. Waar ik eet zie je een gaatje ontstaan en waar ik poep een sliertje zandspaghetti.’

‘Maar kom jij dan zelf niet boven?’

‘Nee, ik blijf liever in mijn hoofdletter zitten.’

‘Pfjoe, dat lijkt me wel benauwd.’

‘Nee hoor, ik kan heel lang zonder zuurstof leven. Super handig als mijn gang instort, of als ik ’s winters lekker diep wegkruip en maandenlang slaap.’

Fien gaat op haar knieën zitten en buigt zich nu ook voorover. ‘Maar piertje, bovengronds is het toch ook best leuk?’

‘Nou, voor jou misschien, maar niet voor mij. Als ik uit mijn letter kruip, loop ik onmiddellijk gevaar. De vogels vechten om me! Meeuwen, scholeksters, steltlopers... iedereen wil me opeten. Ze zeggen dat ik wel acht jaar kan worden, maar denk je dat me dat lukt met al die vreetzakken om me heen?’

‘En *in* het water?’ vraagt Jannes.

‘Nee hoor, daar ben ik ook niet veilig. Krabben en vissen vinden me een traktatie! Soms heb ik geluk, dan hebben ze alleen mijn staart te pakken. Nou, die kan ik missen, want zonder staart kan ik prima verder leven. Hij groeit zelfs gewoon weer aan.’

‘Echt waar?’

‘Ja, dat is knap van mij hè? Vind ik ook. Eigenlijk ben ik een worm waar je U tegen zegt!’